

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET

✉: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.

☎: 441-6501 📠: 06-1/441-6502

✉: titkarsag@panasztestulet.hu

🌐: www.panasztestulet.hu

Ügyszám: FRP/258/2012/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

361/2012. (X. 17.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) a **panaszos**¹ 2012. március 29-én előterjesztett **panaszát** a 2012. október 17-én megtartott zárt ülésén hozott döntése alapján

á t t e s z i

az intézkedést foganatosító szerv – a Ceglédi Rendőrkapitányság – vezetőjéhez.

A vizsgált ügyben alapjogot csekély mértékben sértő intézkedésre került sor.

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

I.

A panaszos 2012. március 29-én, postai úton terjesztette elő beadványát, amelyben előadja, hogy 2012. március 26-án azzal a céllal ment be a Ceglédi Rendőrkapitányságra, hogy feljelentést tegyen Cs. község polgármestere ellen. Elmondása szerint az ügyeletes tiszt meg sem hallgatta, csak közölte, hogy a polgármestert nem lehet feljelenteni. A panaszos azon kérdésére, hogy mi alapján mondja meg neki, hogy kit jelenthet fel és kit nem, felemelte a hangját, és azt válaszolta, hogy ő azt nem írhatja meg. A panaszos erre közölte, hogy akkor kénytelen lesz az ügyeletes tisztet feljelenteni. Ettől a rendőr még ingerültebb lett, és „nagyon csúnyán beszélt.” A panaszos kérte a rendőr nevét és rendfokozatát, azt azonban az utóbbi nem adta meg neki, hanem mindenki szeme láttára őrvöngeni kezdett. Erre a panaszos közölte, hogy ebben az esetben kénytelen lesz a Maglódi Rendőrkapitányságon megtenni a

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

feljelentését, majd távozott. A rendőr utána ment, és fenyegetőzött, hogy menjen vissza, mert letartóztatja. A panaszos azonban a kérésnek nem tett eleget, hanem beült gépjárművébe és elhajtott. Megjegyzi, hogy mindezt a portás is hallotta. A panaszos a feljelentését végül a Maglódi Rendőrkapitányságon tette meg, ahol szívesen fogadták, és udvariasan jártak el.

II.

A Testület a tényállás tisztázása érdekében megkereséssel fordult a rendőrséghez. A rendelkezésre bocsátott dokumentumokból az alábbi releváns tények voltak megállapíthatók.

1) A Ceglédi Rendőrkapitányság vezetőjének 2012. április 27-én kelt tájékoztatása szerint 2012. március 26-án Sz. r. zászlós látott el ügyeletes tiszti szolgálatot, vele egy időben látott el szolgálatot Túri Ferenc fegyveres biztonsági őr. A r. zászlós elmondta, hogy a panaszolt napon nem foganatosított intézkedést a panaszossal szemben. Arra sem emlékszik, hogy más intézkedett volna.

A kapitányságvezető nyilatkoztatta a fegyveres biztonsági ört is, aki elmondta, hogy emlékszik a panaszosra, vele az első kapcsolatot ő vette fel. Emlékezete szerint a panaszos egy, a sérelmére elkövetett falopás ügyében kívánt feljelentést tenni. Ez alapján az őr értesítette a panaszfeltevői feladatot ellátó D. r. főhadnagyot. Elmondása szerint a panaszosnak kb. 10-15 percet kellett várakoznia.

Miután megérkezett a r. főhadnagy, a panaszos a fegyveres biztonsági őr felállítási helye előtti területen folytatott vele beszélgetést fennhangon. Az őr emlékezete szerint a panaszos Cs. község polgármesterét kívánta feljelenteni, azonban arra nem emlékezett, hogy pontosan miért. Ezt követően hosszúra nyúló vita következett, amelyet követően a panaszos elhagyta az épületet. Az őrnek nincs tudomása arról, hogy történt-e az ügyben írásos panaszfelvétel. Az őr elmondta, arra nem emlékszik, hogy milyen tájékoztatást adott a r. főhadnagy a panaszosnak, illetve arra sem, hogy nevét és jelvéyszámát megadta-e a panaszos kérdésére. Arra sem emlékezik, hogy azt kérdezte-e a panaszos. Az őr elmondása szerint a felek először normál, majd egyre feszültebb hangnemben, emelt hangon beszéltek egymással. Olyan kijelentést nem hallott az őr az eljáró rendőr részéről, hogy letartóztatással fenyegette volna meg a panaszost

A kapitányságvezető a r. főhadnagyot nem tudta nyilatkoztatni az ügyben, mert 2012. április 1-jei hatállyal áthelyezték, így csak a r. főhadnagynak az intézkedés napján kelt jelentését tudta csatolni a Testület megkeresésére adott válaszához.

A kapitányságvezető tájékoztatása szerint az intézkedés idején jelen volt még P. r. főtörzszászlós is, aki az alábbiakat nyilatkozta az esettel összefüggésben. Elmondta, hogy egy ügyfél elé ment a váróba, amikor a r. főhadnagy a tanácsát kérte. Arról volt szó, hogy a panaszos jogosulatlanul vágott ki fát az önkormányzat területéről, amely miatt megbüntették, és ezt követően a polgármester utasítására a területről a kivágott fát elszállították. A panaszos emiatt kívánt feljelentést tenni a polgármester ellen. Emlékezete szerint a r. főhadnagy tájékoztatta a panaszost arról, hogy nincs értelme feljelentést tenni a polgármester ellen, mert a hallottakból ítélve nem is ő vitte el a fát. A beszélgetés során a r. főhadnagy felajánlotta a panaszosnak, hogy bejelentés formájában rögzíti az általa közölteket. A beszélgetés hangnemére vonatkozóan a r. főtörzszászlós megerősítette, hogy ekkor már emelt hangon beszélt mind a panaszos, mind a főhadnagy. Elmondta, hogy nem maradt ott a beszélgetés

végéig, de amíg ott volt, a panaszos nem kérte a r. főhadnagy nevét és jelvéyszámát. Azt sem hallotta, hogy a panaszost letartóztatással fenyegette volna meg az eljáró rendőr.

A kapitányságvezető az ügyviteli rendszer adatai alapján megállapította, hogy a rendőri jelentésben foglalt bejelentés alapján a Ceglédi Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztálya zártörés megalapozott gyanúja miatt nyomozást rendelt el.

2) A r. főhadnagy 2012. március 26-án kelt jelentésében előadta, hogy a panaszolt napon a Ceglédi Rendőrkapitányságon megjelent a panaszos, aki Cs. község polgármesterét kívánta feljelenteni. Kérdésre előadta, hogy egy Cs. községben vásárolt erdőrészletet termelt ki, amiért az illetékes vadásztársaság megbírságolta közel 6.000.000 Ft-ra, majd az általa kitermelt fát Cs. község polgármestere elszállíttatta. A panaszos előadta továbbá, hogy felvette a kapcsolatot a polgármesterrel, aki neki telefonon elismerte, hogy elszállíttatta a kérdéses erdőrészletből a kitermelt fát. A r. főhadnagy azon kérdésére, hogy ezt miért tehette a polgármester, a panaszos nem tudott egyértelmű választ adni, csak egyre hangosabban követelte, hogy a feljelentését megtehesse.

A r. főhadnagy tájékoztatta a panaszost, hogy az általa elmondottakat – mivel abból a számára nem volt megállapítható, hogy történt-e bűncselekmény, és amennyiben igen, milyen bűncselekmény történt – bejelentési jegyzőkönyvben veszi fel. A panaszos továbbra is hangosan követelte, hogy vegye fel a feljelentést, és követelésének azzal kívánt nyomatékot adni, hogy a r. főhadnagyot is feljelentéssel fenyegette meg. A panaszost ekkor már többen is kérték, hogy ne hangoskodjon az ügyfélváróban. A panaszos különböző, az erdészettől kapott iratokat mutatott a r. főhadnagynak, és elmondta, hogy a Ceglédi Rendőrkapitányságon már volt ugyanezen erdőrészlet miatt eljárás folyamatban, az eljárás befejezéséről azonban nem tudott érdemi felvilágosítást adni. A r. főhadnagy többször is biztosította a panaszost arról, hogy bejelentési jegyzőkönyvben rögzíti az elmondottakat, a panaszos azonban ezt továbbra is elutasította, és a r. főhadnagy feljelentésével fenyegetőzött. Kiabálva kiment az épületből, és a r. főhadnagy – ekkor már a Ceglédi Rendőrkapitányság épülete előtt – kérte a panaszost, hogy jöjjön vissza, hogy az általa elmondottakat bejelentési jegyzőkönyvben rögzíthesse, a panaszos azonban erre nem volt hajlandó.

A r. főhadnagy megjegyezte, hogy jelen volt a panaszossal egy hölgy is, aki a r. főhadnagy azon kijelentésére, hogy bejelentési jegyzőkönyvet vesz fel, több alkalommal is kijelentette, hogy nekik az is megfelel, mert ha törvénybe ütközik a cselekmény, a rendőrség eljár azon személlyel szemben, akivel szemben a férje feljelentést kíván tenni. A r. főhadnagy ezt megerősítette. A panaszos azonban erre ingerülten azt felelte, hogy ha nem tehet feljelentést Cs. község polgármestere ellen, akkor feljelent mindenkit az Országos Rendőr-főkapitányságon vagy a Pest Megyei Rendőr-főkapitányságon. A r. főhadnagy tájékoztatta, hogy ezt megteheti.

3) A r. főhadnagy 2012. augusztus 7-ei meghallgatásán a Testület kérdéseire az alábbiakat nyilatkozta. Emlékezete szerint a panaszos emelt hangon kezdett vele beszélni, már a kapcsolatfelvétel idején indulatos volt, és azt követelte, hogy vegyék fel a feljelentését. A r. főhadnagy meghallgatta a mondanivalóját, és azt a r. főtörzszászlóssal értékelve úgy látta, hogy az a tartalma alapján bejelentésnek felel meg. Ezt közölte is a panaszossal, a panaszos azonban erősködött, hogy feljelentést kíván tenni.

A r. főhadnagy nem adott olyan tájékoztatást a panaszosnak, hogy a polgármestert nem jelentheti fel. Azt kérdezte meg tőle, hogy milyen bűncselekmény miatt akarja feljelenteni a polgármestert, de erre a panaszos nem tudott válaszolni, nem tudta elmondani, hogy mit is tett a polgármester. A r. főhadnagy megjegyezte, hogy ez volt az alapja annak, hogy nem feljelentésként, hanem bejelentésként kívánta rögzíteni a mondanivalóját.

A panaszos kérte a r. főhadnagy nevét és jelvéyszámát, amit ő egy papírra fel is írt. A r. főhadnagy megjegyezte, hogy az intézkedés idején civil ruhában volt.

A r. főhadnagy előadta, hogy a panaszos vele emelt hangon beszélt, zaklatott és ideges volt, azonban nem kiabált, csak akkor, amikor kirohant az épületből. A r. főhadnagy – elmondása szerint – erős, határozott hangnemben beszélt a panaszossal. Ez a magatartás főleg akkor erősödött meg, amikor a panaszos az adatok rendszerezése céljából feltett kérdésekre nem tudott olyan válaszokat adni, amely alapján pontos, tényállásszerű kép állt volna össze. Az irányítás átvétele és a tényállás kialakítása érdekében a r. főhadnagy szükségét érezte, hogy határozott kérdéseket tegyen fel. A célja ezzel az volt, hogy a panaszos által közölteket pontosan rögzítse, mert tudta, hogy később panaszt tesz ellene, ezt hangoztatta is a beszélgetésük során. A r. főhadnagy sértő, lealacsonyító értékítéletet sugalmazó kifejezéseket azonban nem használt. Megjegyezte, hogy a panaszossal együtt megjelenő hölgygel szót is értett.

Amikor a panaszos távozott a rendőrség épületéből, a r. főhadnagy nem ment utána, csak az ajtóig követte, onnan kérte, hogy jöjjön vissza, és ne kiabáljon az utcán. A r. főhadnagy olyan kijelentést nem tett, hogy letartóztatja a panaszost, ha nem jön vissza.

III.

A Testület elsőként azt értékelte, hogy vizsgálhatja-e a panaszos azon sérelmét, miszerint a rendőrkapitányságon megtagadták tőle a feljelentés felvételét. Elmondása szerint ugyanis a rendőr meg sem hallgatta, csupán annyit közölt, hogy a polgármestert nem lehet feljelenteni

A feljelentés fogalmának alapjául a Testület – törvényi meghatározás hiányában – a belügyminiszter irányítása alá tartozó nyomozó hatóságok nyomozásának részletes szabályairól és a nyomozási cselekmények jegyzőkönyv helyett más módon való rögzítésének szabályairól szóló 23/2003. (VI. 24.) BM-IM együttes rendelet (a továbbiakban: Nyor.) vonatkozó rendelkezését vette. A Nyor. 100. §-a szerint a feljelentés: minden olyan, formához nem kötött – a büntetőeljárás megindítására vagy lefolytatására jogosult szerv vagy más hatóság, illetve a bíróság tudomására hozott – közlés, amely meghatározott vagy ismeretlen személy által elkövetett bűncselekmény gyanújára utaló tényállítást, illetve adatot tartalmaz.

A Testület a panaszolt mulasztás tekintetében az alábbiakra mutat rá. Az Rtv. 92. §-ának (1) bekezdése szerint az, akinek az Rtv. IV., V. és VI. fejezetében meghatározott kötelezettség megsértése, a rendőri intézkedés, annak elmulasztása, a kényszerítő eszköz alkalmazása alapvető jogát sértette – választása szerint – panasszal fordulhat az intézkedést foganatosító rendőri szervhez, vagy kérheti, hogy panaszát az országos rendőrfőkapitány, valamint a főigazgatók a Testület által lefolytatott vizsgálatot követően bírálják el.

Ezen rendelkezés alapján a Testület hatáskörébe kizárólag azon rendőri intézkedések és mulasztások tartoznak, melyek az Rtv. felsorolt fejezeteinek alkalmazásával összefüggésben merülnek fel. Ennek megfelelően a Testületnek

- a rendőri tevékenység általános elveinek és szabályainak érvényesülése (különösen: intézkedési kötelezettség, arányosság, azonosíthatóság, segítségnyújtási kötelezettség stb.),
 - a rendőri intézkedések vagy azok elmulasztása (különösen: igazoltatás, ruházat- csomag-jármű-átvizsgálás, elfogás, előállítás, közlekedésrendészeti intézkedés stb.),
 - a kényszerítő eszközök törvényes alkalmazása (különösen: testi kényszer, bilincs, vegyi eszköz, sokkoló, rendőrbot, löfegyverhasználat, csapaterő alkalmazása, tömegosztatás stb.),
- tekintetében van hatásköre eljárni és az adott intézkedést, cselekményt, vagy mulasztást vizsgálni abból a szempontból, hogy történt-e alapjogi sérelem.

Jelen esetben a panaszos a büntetőeljárás körébe tartozó mulasztást sérelmezett, amelynek megítélésére a Testületnek – fő szabály szerint – nincs hatásköre. A rendőrség büntetőeljárási tevékenységét a Testület – az Rtv. 11. § (1) bekezdése alapján – csak olyan esetekben vizsgálja, amikor a panaszosnak a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (a továbbiakban: Be.) alapján speciális jogorvoslat nem áll a rendelkezésére.

A Testület ennek a kérdésnek a vizsgálatánál figyelemmel volt a legfőbb ügyész helyettesének 2010. október 7-én kelt, a testületi hatáskör kérdésében írt tájékoztató levelére, amely szerint a Be. 196. §-a szerinti panasz célja a nyomozás során a hatékony jogorvoslat lehetőségének biztosítása a nyomozó hatóság vagy az ügyész határozatba nem foglalt döntésével, intézkedésével szemben, vagy az intézkedés elmulasztása miatt. Ezért a legfőbb ügyész helyettese úgy véli, hogy a Be. 196. §-ában foglalt panasz a Be.-ben szabályozott intézkedés alkalmazásának elrendelése, vagy az intézkedésről való döntés elmulasztása – így pl. a feljelentés felvételének elmulasztása – miatti jogsérelem esetén előterjeszthető.

Tekintettel arra, hogy jelen esetben a fentiek szerint a sérelmezett mulasztással szemben a panaszos a büntetőeljárásra vonatkozó szabályok szerint jogorvoslattal élhet, illetve élhetett volna, a Testület e kérdésben hatáskörének hiányát állapította meg.

A Testület viszont a panaszbeadvány és a rendőrség által rendelkezésre bocsátott dokumentumok alapján vizsgálat tárgyává tette az intézkedő rendőrnek a panaszossal szemben megválasztott hangnemét, valamint azt, hogy a rendőr eleget tett-e az azonosítási kötelezettségének.

A vizsgálat során a Testület megállapította, hogy a rendőri intézkedések érintették a panaszosnak a Magyarország Alaptörvénye II. cikkében foglalt emberi méltósághoz és XXIV. cikkében foglalt tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető jogát az alábbiak szerint.

1) A panaszos sérelmezte az intézkedő rendőr hangnemét.

Elmondása szerint a rendőr ingerült volt, „csúnyán beszélt” vele, és a panaszos távozását követően azzal fenyegette, hogy ha nem megy vissza a kapitányság épületébe, letartóztatja.

A r. főhadnagy – jelentése szerint – erős, határozott hangnemben beszélt a panaszossal. Ez a magatartás elmondása szerint főleg akkor erősödött meg, amikor a panaszos az adatok rendszerezése céljából feltett kérdésekre nem tudott olyan válaszokat adni, amely alapján pontos, tényállásszerű kép állt volna össze. Az irányítás átvétele és a tényállás kialakítása

érdekében a r. főhadnagy szükségét érezte, hogy határozott kérdéseket tegyen fel. A r. főhadnagy sértő, lealacsonyító értékítéletet sugalmazó kifejezéseket azonban nem használt. Amikor a panaszos távozott a rendőrség épületéből, a r. főhadnagy nem ment utána, csak az ajtóig követte, onnan kérte, hogy jöjjön vissza, és ne kiabáljon az utcán. A r. főhadnagy olyan kijelentést nem tett, hogy letartóztatja a panaszost, ha nem jön vissza.

A fegyveres biztonsági őr nyilatkozata szerint a panaszos és a r. főhadnagy kezdetben normál, majd egyre feszültebb hangnemben, emelt hangon beszéltek egymással. Olyan kijelentést azonban nem hallott a r. főhadnagy részéről, hogy a panaszost letartóztatással fenyegette volna. A fentieket a r. főtörzszászlós is megerősítette, aki elmondta, hogy amikor ő megérkezett, már a panaszos és a r. főhadnagy is emelt hangon beszélgettek egymással, olyan kijelentést azonban a r. főtörzszászlós nem, hogy a r. főhadnagy a panaszost letartóztatással fenyegette volna.

A rendőrök magatartásával kapcsolatban a Testület felhívja a figyelmet az Rtv. 2. § (1) bekezdésében foglaltakra. Az Rtv. 2. §-a (1) bekezdésének második mondata szerint „a rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait.” Az intézkedő rendőröktől – mint a közhatalmi funkciót ellátó szerv tagjaitól – minden esetben elvárható az udvarias és kulturált fellépés. Az említett rendelkezés alapján a Testület hangsúlyozza, hogy a rendőrökre, mint a közhatalom képviselőire különös súllyal nehezedik az emberi méltóság, és az emberi jogok tiszteletben tartásának kötelezettsége, ezért minden körülmények között elvárható a tisztességes, az általa képviselt közfeladathoz méltó, a másik személy emberi méltóságát mindenkor szem előtt tartó viselkedés és hangnem.

Amint azt a Testület 65/2008. (VIII. 18.) sz. állásfoglalásában (II. rész, 3. pont) rögzítette: a „rendőri hivatást választóktól, főleg az Rtv.-ben is szereplő szolgálati feladatok ellátása során – ezen belül is első sorban akkor, amikor intézkedés közben az állampolgárokkal közvetlen kapcsolatba kerülnek – más állampolgárokénál magasabb erkölcsi tartás, fokozottabb türelmesség és tolerancia, körültekintő és mások számára példaértékű viselkedés várható el. Mindez adódik az Rtv. azon rendelkezéseiből, amelyek kiemelkedő közhatalmi jogosítványokkal ruházzák fel a rendőröket, az államszervezetten belül kitüntetett pozícióba helyezve őket. Ezzel arányosan azonban az Rtv. és a Szolgálati Szabályzat szigorúbb követelményeket is támaszt velük szemben, és az ezeknek való megfelelést maradéktalanul megköveteli, a számonkérhetőség lehetőségeit is megteremtve.”

Az országos rendőrfőkapitány ezen indokolással egyetértett 2008. szeptember 10-én kelt, 25800/6/2008. RP. sz. határozatában, és a vizsgált panasznak helyt adott, hangsúlyozva, hogy „az intézkedés alá vont személy provokatív, durva, sértő magatartása nem mentheti az intézkedő rendőr ehhez hasonló viselkedését.”

Jelen esetben a Testület a panaszos előadását fogadta el a tekintetben, hogy a r. főhadnagy ingerülten, nem megfelelő hangnemben beszélt vele, mivel azt két, a rendőrség alkalmazásában álló olyan személy is megerősítette, aki a történeteknek szem- és fültanúja volt. Azt ugyanakkor a Testület nem látta megállapíthatónak, hogy a r. főhadnagy a panaszost letartóztatással fenyegette.

A fentiekre tekintettel a Testület úgy foglalt állást, hogy a r. főhadnagy nem megfelelően megválasztott hangneme miatt sérült a panaszos emberi méltósághoz fűződő alapvető joga.

A Testület azonban a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján csak annyit látott megállapíthatónak, hogy a rendőr a panaszossal ingerülten, emelt hangon beszélt, ezért a jogsértést csekély fokúnak ítélte.

2) A panaszos sérelmezte továbbá, hogy a r. főhadnagy nem tett eleget azonosítási kötelezettségének. Elmondása szerint kérte a rendőrt, adja meg nevét és jelvéyszámát, a rendőr azonban a kérésnek nem tett eleget.

A r. főhadnagy meghallgatásakor felvett jegyzőkönyv szerint a panaszos kérte a r. főhadnagy nevét és jelvéyszámát, amit ő egy papírra fel is írt.

Az Rtv. 20. § (2) bekezdése szerint a rendőr az intézkedés megkezdése előtt köteles nevét, azonosító számát, illetve az intézkedés tényét és célját szóban közölni. Ez alól egyetlen eset kivétel, nevezetesen, ha ez a rendőri intézkedés eredményességét veszélyezteti, ebben az esetben ugyanis az intézkedés befejezésekor kell az igazolására szolgáló lépéseket megtenni.

A rendőri intézkedés alakításait tovább részletezi a Rendőrség Szolgálati Szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet 5. §-ának (1) és (2) bekezdése. A hivatkozott jogszabályhelyek szerint az intézkedést a rendőr – az Rtv. 20. § (2) bekezdésének első mondatában meghatározottak közlését megelőzően – a napszaknak megfelelő köszönéssel, az intézkedés alá vont nemének, életkorának megfelelő megszólítással, ha a rendőr egyenruhát visel, tisztelgéssel kezdi meg. A polgári ruhában intézkedő rendőr az intézkedés megkezdése előtt szolgálati igazolványát és azonosító jelvényét felmutatja. A rendőri intézkedés eredményességének veszélyeztetésére figyelemmel a fentiek intézkedés megkezdését megelőző közlése akkor mellőzhető, ha az ott meghatározott információk előzetes közlése, valamint a szolgálati igazolvány és az azonosító jelvény felmutatása az intézkedés megtételét lehetetlenné teszi, vagy annak eredményességét aránytalan mértékben veszélyezteti.

A panaszossal szemben tanúsított rendőrségi fellépés nem az Rtv. IV.-VI. fejezeteiben szabályozott intézkedések egyike volt, így a 20. §-ban rögzített azonosítási kötelezettség nem vonatkozott rá. Az Rtv. 2. §-ának alapvető jelentőségű követelményéből (amelynek értelmében „a rendőrség [...] felvilágosítást és segítséget ad a rászorulóknak”, továbbá „tisztelőt tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait”) azonban levezethető, hogy minimálisan elvárható ilyen helyzetekben is – különösen akkor, ha a panaszos az eljáró rendőr kilétére kifejezett rá is kérdez –, hogy a rendőr bemutatkozzon. A rendőr és a panaszos közötti viszony – a rendőr speciális közhatalmi jogosítványai miatt – aszimmetrikus, ami jellegéből fakadóan magában hordozza az alapjogsértés lehetőségét, egy ilyen esetlegesen előforduló helyzet orvoslásához pedig szükség lehetett a rendőr beazonosítására.

A panasz és a rendőri jelentés között ellentmondás van a tekintetben, hogy az intézkedő rendőr a panaszos kérésére megadta-e a nevét és a jelvéyszámát, amely ellentmondást a Testület – egyéb bizonyítási eszköz hiányában – nem tudta feloldani. **A fentiek miatt a Testület úgy foglalt állást, hogy a panasz ezen része vonatkozásában a panaszos tisztességes eljáráshoz való alapvető jogának sérelme nem megállapítható.**

IV.

Vizsgálata során a Testület megállapította, hogy sérült a panaszos emberi méltósághoz való joga az eljáró rendőr nem megfelelően megválasztott hangneme miatt. Az azonosítási kötelezettség teljesítése vonatkozásában a Testület a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának sérelmét nem találta megállapíthatónak.

A panaszost ért jogsérelmet a Testület nem értékelte olyan súlyosnak, ami az állásfoglalásnak az országos rendőrfőkapitánynak való megküldését indokolta volna, ezért az Rtv. 93. § (2) bekezdése alapján a panasznak az intézkedést foganatosító szerv vezetőjéhez való áttételéről döntött.

Budapest, 2012. október 17.

Dr. Juhász Imre
elnök

Dr. Kozma Ákos
elnökhelyettes

Fráterné dr. Ferenczy Nóra
testületi tag

Dr. Féja András
testületi tag

Dr. Kádár András Kristóf
előadó testületi tag